Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

17. března 2015 *

„Dumping — Dovoz ferosilicia pocházejícího z Ruska — Zamítnutí žádostí o vrácení zaplaceného antidumpingového cla — Určení vývozní ceny — Jediná hospodářská jednotka — Stanovení dumpingového rozpětí — Použití jiné metody než v původním šetření — Změna okolností — Článek 2 odst. 9 a čl. 11 odst. 9 nařízení (ES) č. 1225/2009“

Ve věci T-466/12,

RFA International, LP, se sídlem v Calgary (Kanada), zastoupená B. Evtimovem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené P. Němečkovou a A. Stobiecka-Kuik, jako zmocněnkyněmi,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení rozhodnutí Komise C (2012)5577 final, C (2012)5585 final, C (2012)5588 final, C (2012)5595 final, C (2012)5596 final, C (2012)5598 final a C (2012)5611 final ze dne 10. srpna 2012, která se týkají žádostí o vrácení antidumpingových cel zaplacených z dovozů ferosilicia pocházejícího z Ruska, v rozsahu, v němž tato rozhodnutí zamítají vrácení zaplacených antidumpingových cel, s výjimkou těch, v jejichž případě byla žádost prohlášena za nepřípustnou z důvodu uplynutí zákonné lhůty,

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení M. E. Martins Ribeiro (zpravodajka), předsedkyně, S. Gervasoni a L. Madise, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: L. Grzegorczyk, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. září 2014,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

Právní rámec

Právo WTO

1 Článek VI.1 Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (GATT) uvádí, že „[s]mluvní strany uznávají, že dumping, jímž se zboží jedné země uvádí na trh druhé země za cenu nižší, než je jeho normální hodnota, je zavrženíhodný, působí-li, nebo hrozí-li způsobit podstatnou újmu výrobnímu odvětví existujícímu na území smluvní strany, nebo zdržuje-li citelně vybudování domácího výrobního odvětví“.

2 Dohoda o provádění článku VI GATT (Úř. věst. 1994, L 336, s. 103, Zvl. vyd. 11/21, s. 189, dále jen „antidumpingová dohoda“) je obsažena v příloze 1A Dohody o zřízení Světové obchodní organizace (WTO) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 3).

3 Články 18.3 a 18.3.1 antidumpingové dohody zní takto:

„18.3. S výjimkou odstavců 3.1 a 3.2 se budou ustanovení [antidumpingové dohody] uplatňovat na šetření a přezkoumání existujících opatření, zahájená na základě žádostí, které byly předloženy v den nebo po dni, kdy pro Člena vstoupila v platnost Dohoda o WTO.

18.3.1 Pokud se týče výpočtu dumpingového rozpětí v souvislosti s vrácením podle odstavce 3 článku 9, budou uplatňována pravidla použitá při posledním předcházejícím zjištění nebo přezkoumání dumpingu.“

Unijní právo

4 Základní právní úpravu antidumpingu tvoří nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 343, s. 51, oprava Úř. věst. 2010, L 7, s. 22, dále jen „základní nařízení“), kterým bylo nahrazeno nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1996, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45), ve znění pozdějších předpisů.

5 Článek 2 základního nařízení stanoví pravidla, kterými se řídí zjištění dumpingu. Běžná hodnota je v odstavci 1 definována následovně:

„1. Běžná hodnota se obvykle zakládá na cenách, které jsou zaplaceny nebo mají být zaplaceny nezávislým odběratelem v zemi vývozu v běžném obchodním styku.

Pokud však nejsou obdobné výrobky vývozcem v zemi vývozu vyráběny ani prodávány, může být běžná hodnota určena na základě cen jiných prodejců nebo výrobců.

Ceny mezi stranami, které jsou podle všeho v obchodním spojení nebo mají dohodu o vyrovnání, nelze pokládat za ceny v běžném obchodním styku a nelze je použít k určení běžné hodnoty, pokud není zjištěno, že tímto vztahem nejsou ovlivněny.

V rámci šetření otázky, zda jsou dvě strany v obchodním spojení, je možné použít výklad podle definice „osob ve spojení“ uvedené v článku 143 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství.“

6 Článek 2 odst. 8 a 9 základního nařízení se týká vývozní ceny. Tyto odstavce zní takto:

„8. Vývozní cena je cena skutečně zaplacená nebo cena, kterou je třeba zaplatit, za výrobek prodaný za účelem vývozu ze země vývozu do [Evropské unie].

9. Neexistuje-li vývozní cena nebo ukáže-li se, že vývozní cena z důvodu spojení nebo dohody o vyrovnání mezi vývozcem a dovozcem nebo třetí stranou není spolehlivá, lze vývozní cenu určit počtně na základě ceny, za niž byl dovezený výrobek poprvé znovu prodán nezávislému kupujícímu, nebo pokud výrobek není prodán nezávislému kupujícímu nebo není znovu prodán ve stavu, ve kterém byl dovezen, na jakémkoli jiném přiměřeném základě.

V těchto případech se provedou úpravy pro všechen zisk a náklady včetně cel a dávek za období mezi dovozem a novým prodejem, aby se stanovila spolehlivá vývozní cena franko hranice [Evropské unie].

Částky, o něž se provedou úpravy, zahrnují veškeré částky obvykle hrazené dovozcem, avšak placené uvnitř nebo mimo [Evropskou unii] stranami, u nichž vyšla najevo existence obchodního spojení nebo dohody o vyrovnání s dovozcem nebo s vývozcem; náleží mezi ně obvyklé náklady na dopravu, pojištění, manipulaci a nakládku a vedlejší náklady, cla, antidumpingová cla a ostatní poplatky, které je třeba zaplatit v zemi dovozu při příležitosti dovozu nebo prodeje výrobků, jakož i přiměřené rozpětí pro prodejní, správní a režijní náklady a zisk.“

7 Článek 2 odst. 10 základního nařízení ohledně srovnání mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou stanoví následující:

„10. Mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou se provede spravedlivé srovnání. Toto srovnání se provede na stejné obchodní úrovni a na základě prodeje uskutečněného ve stejné nebo co nejbližší době, jakož i s náležitým přihlédnutím k jiným rozdílům, které ovlivňují srovnatelnost cen. Nejsou-li takto určená běžná hodnota a vývozní cena srovnatelné na tomto základě, provedou se pokaždé náležité individuální úpravy o rozdíly u činitelů, na které bylo upozorněno a které prokazatelně ovlivňují ceny a srovnatelnost cen. Přitom je třeba se při úpravách vyvarovat jakéhokoli zdvojení, zejména u slev z cen, rabatů, množství a různých obchodních úrovní. Pokud jsou splněny výše uvedené podmínky, mohou se provést úpravy pro tyto činitele.

[…]“

8 Článek 11 odst. 8 základního nařízení upravuje postup vrácení vybraného cla. Toto ustanovení zní následovně:

„8. Aniž je dotčen odstavec 2, může dovozce požádat o vrácení vybraného cla, pokud se prokáže, že dumpingové rozpětí, na jehož základě bylo clo zaplaceno, bylo odstraněno nebo sníženo natolik, že je nižší než platné clo.

Žádost o vrácení zaplaceného antidumpingového cla podává dovozce Komisi. Žádost se podává prostřednictvím členského státu, na jehož území byly výrobky propuštěny do volného oběhu, ve lhůtě šesti měsíců ode dne, kdy příslušný orgán řádně vyměřil částku uloženého konečného cla, nebo ode dne, kdy příslušný orgán rozhodl o konečném vybrání částek zajištěných v podobě prozatímního cla. Členské státy předají žádost neprodleně Komisi.

Žádost o vrácení zaplaceného cla se považuje za náležitě odůvodněnou, pokud obsahuje přesné údaje o částce antidumpingového cla, o jejíž vrácení se žádá, a všechny celní doklady týkající se výpočtu a zaplacení této částky. K ní je třeba pro posuzované období přiložit doklady o běžných hodnotách a vývozních cenách v [Evropské unii] pro vývozce nebo výrobce, na které se clo vztahuje. Není-li dovozce ve spojení s daným vývozcem nebo výrobcem a nejsou-li tyto informace ihned dostupné nebo odmítá-li vývozce nebo výrobce tyto informace dovozci poskytnout, musí žádost obsahovat prohlášení

vývozce nebo výrobce o tom, že dumpingové rozpětí bylo sníženo nebo odstraněno, jak je stanoveno v tomto článku, a že příslušné důkazy předloží Komisi. Pokud vývozce nebo výrobce nepředloží tyto důkazy v přiměřené lhůtě, žádost se zamítne.

Po konzultaci s poradním výborem Komise rozhodne, zda a v jakém rozsahu má být žádosti vyhověno, nebo může kdykoli rozhodnout o zahájení prozatímního přezkumu; informace a závěry vyplývající z přezkumu provedeného podle příslušných ustanovení využije ke zjištění, zda a v jakém rozsahu je vrácení cla oprávněné. Zaplacené […] clo se vrátí obvykle ve lhůtě dvanácti měsíců a v žádném případě ne později než osmnáct měsíců ode dne, kdy dovozce výrobku, na nějž je uloženo antidumpingové clo, podá náležitě odůvodněnou žádost o vrácení zaplaceného cla. Schválené vrácení zaplaceného cla provedou členské státy obvykle ve lhůtě 90 dnů od vydání rozhodnutí Komise.“

9 Článek 11 odst. 9 základního nařízení stanoví:

„Při všech šetřeních týkajících se přezkumu nebo vrácení zaplaceného cla prováděných podle tohoto článku postupuje Komise v případě, že nedošlo ke změně okolností, a s patřičným ohledem na článek 2, a zejména na odstavce 11 a 12 uvedeného článku, a s ohledem na článek 17 stejným způsobem jako při šetření, které vedlo k uložení cla.“

10 Komise Evropských společenství stanovila pokyny pro použití čl. 11 odst. 8 základního nařízení ve svém oznámení o vrácení antidumpingových cel (Úř. věst. 2002, C 127, s. 10, dále jen „výkladové oznámení“). Bod 3.2.3 výkladového oznámení, nadepsaný „Posouzení opodstatněnosti žádosti“, mimo jiné stanoví:

„a) Obecná metodika […] Článek 11 odst. 9 základního nařízení uvádí, že Komise postupuje ‚s patřičným ohledem na článek 2 (zjištění dumpingu), a zejména na odstavce 11 a 12 uvedeného článku (použití vážených průměrů při výpočtu dumpingového rozpětí), a s ohledem na článek 17 (výběr vzorku) stejným způsobem jako při šetření, které vedlo k uložení cla‘. […]

b) […]

c) Použití výsledků přezkumu Komise při přezkumu žádosti o vrácení zaplaceného cla může kdykoli rozhodnout o zahájení prozatímního přezkumu podle čl. 11 odst. 3 základního nařízení. Řízení týkající se žádosti o vrácení zaplaceného cla se tak přerušuje až do ukončení přezkumného šetření. Závěry přezkumného šetření mohou být použity k rozhodnutí o opodstatněnosti žádosti o vrácení zaplaceného cla, pokud datum vystavení faktury za transakce, pro které je vrácení zaplaceného cla požadováno, spadá do období přezkumného šetření.

d) […]“ [*neoficiální překlad*]

Skutečnosti předcházející sporu

11 Žalobkyně RFA International, LP je komanditní společností založenou v Kanadě, která každodenní obchodní činnost obvykle vykonává ze sídla své dceřiné společnosti ve Švýcarsku. Od určitého neupřesněného data po 25. únoru 2008 žalobkyně prostřednictvím švýcarské dceřiné společnosti kupuje, dále prodává, dováží a skladuje v Evropské unii ferosilicium, které pochází z Ruska a vyrábí jej dvě sesterské společnosti usazené v Rusku, a sice Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (dále jen „CHEMK“) a Kuzneckie ferrosplavy OAO (dále jen „KF“). Ferosilicium je slitina používaná při výrobě oceli a železa.

12 V návaznosti na stížnost podanou Styčným výborem odvětví feroslitin (Euroalliages) přijala Rada Evropské unie dne 25. února 2008 nařízení (ES) č. 172/2008, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá prozatímní clo uložené na dovozy ferosilicia pocházejícího z Čínské lidové republiky, Egypta, Kazachstánu, Bývalé jugoslávské republiky Makedonie a Ruska (Úř. věst. L 55, s. 6, dále jen „původní nařízení“). Podle článku 1 původního nařízení byla sazba konečného antidumpingového cla použitelná na čistou cenu s dodáním na hranice Společenství před proclením stanovena na 22,7 % pro výrobky vyrobené společnostmi CHEMK a KF.

13 Dne 30. listopadu 2009 podaly CHEMK a KF na základě čl. 11 odst. 3 základního nařízení žádost o částečný prozatímní přezkum týkající se pouze dumpingu. Šetření, které Komise zahájila na základě této žádosti, se týkalo období od 1. října 2009 do 30. září 2010 (dále jen „období přezkumného šetření“).

14 V období od 30. července 2009 do 10. prosince 2010 předložila žalobkyně Komisi v souladu s čl. 11 odst. 8 základního nařízení prostřednictvím belgických, německých, italských, nizozemských, finských a švédských celních orgánů a celních orgánů Spojeného království několik žádostí o vrácení zaplaceného antidumpingového cla. Tyto žádosti se týkaly antidumpingových cel, které žalobkyně zaplatila v období od 7. ledna 2009 do 10. prosince 2010. Šetření týkající se vrácení zaplaceného cla se týkalo období od 1. října 2008 do 30. září 2010 (dále jen „období šetření týkající vrácení zaplaceného cla“). Komise při výpočtu nových dumpingových rozpětí rozdělila toto období na dvě období, a sice první období od 1. října 2008 do 30. září 2009 (dále jen „první období šetření“) a druhé období od 1. října 2009 do 30. září 2010 (dále jen „druhé období šetření“). Druhé období šetření odpovídá období přezkumného šetření.

15 V odpověď na žádost o doplňující informace, kterou Komise předložila v rámci prozatímního přezkumného řízení, CHEMK, KF a žalobkyně (dále jen společně „skupina CHEMK“) zaslaly Komisi v dopise ze dne 12. ledna 2011 vysvětlení týkající se struktury skupiny CHEMK.

16 Dne 9. listopadu 2011 zaslala Komise žalobkyni své závěry týkající se prvního období šetření. Komise zjistila, že dumpingové rozpětí bylo v tomto období negativní, takže antidumpingové clo zaplacené žalobkyní má být vráceno.

17 Dne 16. ledna 2012 Rada přijetím prováděcího nařízení (EU) č. 60/2012, kterým se ukončuje částečný prozatímní přezkum antidumpingových opatření vztahujících se na dovoz ferosilicia pocházejícího mimo jiné z Ruska prováděný podle čl. 11 odst. 3 [základního nařízení] (Úř. věst. L 22, s. 1, dále jen „prováděcí nařízení“), ukončila prozatímní přezkumné řízení, aniž změnila úroveň platných antidumpingových opatření. V rámci posouzení vývozní ceny Rada zejména zkoumala argumenty, které CHEMK a KF předložily během přezkumného řízení, aby prokázaly, že s žalobkyní tvořily jedinou hospodářskou jednotku, a tyto argumenty odmítla.

18 V dopisech ze dne 5. a 6. června 2012 Komise sdělila žalobkyni své závěry ohledně druhého období šetření. Z těchto dokumentů vyplývá, že Komise pro toto období vypočítala dumpingové rozpětí ve výši 24,1 %, takže podle jejího názoru bylo třeba zamítnout žádost o vrácení cla zaplaceného za uvedené období.

19 V dopise ze dne 20. června 2012 žalobkyně zpochybnila závěry Komise týkající se druhého období šetření a předložila v tomto ohledu své vyjádření.

20 Dne 10. srpna 2012 přijala Komise rozhodnutí C (2012) 5577 final, C (2012) 5585 final, C (2012) 5588 final, C (2012) 5595 final, C (2012) 5596 final, C (2012) 5598 final a C (2012) 5611 final, která se týkají žádostí o vrácení antidumpingového cla zaplaceného z dovozů ferosilicia pocházejícího z Ruska (dále jen společně „napadená rozhodnutí“), v nichž jednak vyhověla žádostem o vrácení zaplaceného cla

týkajícím se prvního období šetření v rozsahu, v němž byly tyto žádosti přípustné, a jednak zamítla žádosti o vrácení zaplaceného cla týkající se druhého období šetření. Tato rozhodnutí byla žalobkyni doručena dne 14. srpna 2012.

Napadená rozhodnutí

21 Na prvním místě Komise v napadených rozhodnutích upřesnila období šetření týkajícího se vrácení zaplaceného cla. V tomto ohledu použila rozdělení tohoto období na dvě období, jež již bylo učiněno během šetření týkajícího se vrácení zaplaceného cla (viz bod 14 výše). Vzhledem k tomu, že druhé období odpovídá období přezkumného šetření, Komise uvedla, že jak vyplývá z výkladového oznámení, závěry uvedeného šetření může použít k rozhodnutí o opodstatněnosti žádosti o vrácení zaplaceného cla. Komise dále zkoumala přípustnost žádostí o vrácení zaplaceného cla. V tomto ohledu zejména konstatovala, že tyto žádosti jsou zčásti nepřípustné, jelikož ve vztahu k některým transakcím uskutečněným během prvního období šetření byly podány po uplynutí lhůty šesti měsíců, která je stanovena v čl. 11 odst. 8 základního nařízení.

22 Na druhém místě Komise zkoumala opodstatněnost žádostí o vrácení zaplaceného cla.

23 Pokud jde nejprve o vývozní cenu, Komise zaprvé použila čl. 2 odst. 9 základního nařízení, jelikož měla za to, že žalobkyně, prostřednictvím které CHEMK a KF uskutečňovaly prodej na vývoz, plnila veškeré dovozní funkce v Unii. Určila tedy vývozní cenu na základě ceny, za kterou byly dovezené výrobky poprvé znovu prodány nezávislému kupujícímu a která byla upravena na základě všech nákladů vzniklých mezi dovozem a dalším prodejem, jakož i ziskového rozpětí ve výši 6 % a přiměřeného rozpětí pro prodejní, správní a režijní náklady (dále jen společně „PSR náklady“). Zadruhé Komise zkoumala argument předložený žalobkyní, CHEMK a KF, podle kterého s nimi mělo být zacházeno jako s jedinou hospodářskou jednotkou, takže při určení vývozní ceny neměly být provedeny žádné úpravy na základě PSR nákladů ani ziskového rozpětí. V odpověď na tento argument Komise zopakovala závěr, že žalobkyně musí být kvalifikována jako dovozce ve spojení ve smyslu čl. 2 odst. 9 základního nařízení. Komise měla dále za to, že pro účely úprav uskutečněných na základě čl. 2 odst. 9 základního nařízení, který se vztahuje právě na situace, kdy je vývozce v obchodním spojení s dovozcem, je existence jediné hospodářské jednotky irelevantní.

24 Pokud jde dále o výpočet dumpingového rozpětí, Komise zaprvé konstatovala, že v prvním období šetření bylo dumpingové rozpětí negativní, kdežto ve druhém období toto rozpětí, které bylo opraveno na základě vyjádření žalobkyně, dosahovalo 23,1 %. Zadruhé Komise upřesnila, že v rámci šetření týkajícího se vrácení zaplaceného cla a na rozdíl od šetření, které vedlo k přijetí původního nařízení, nejprve vypočítala dumpingové rozpětí pro CHEMK a rozpětí pro KF a poté stanovila průměrné dumpingové rozpětí pro skupinu CHEMK. Použití této nové metody odůvodnila změnou okolností ve smyslu čl. 11 odst. 9 základního nařízení, která se týká změny prodejních kanálů pro vývoz ferosilicia skupinou CHEMK, přičemž podle Komise je uvedená metoda v souladu s požadavky článku 2 tohoto nařízení.

25 Na závěr Komise zkoumala argumenty, které žalobkyně předložila v odpověď na sdělení jejích závěrů ohledně šetření týkajícího se vrácení zaplaceného cla. V této souvislosti zejména zkoumala argumenty, které žalobkyně předložila za účelem zpochybnění existence změny okolností, která by odůvodnila použití nové metody výpočtu, a tyto argumenty odmítla. Dále odmítla argumenty žalobkyně týkající se pojmu „jediná hospodářská jednotka“.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

26 Žalobkyně podala projednávanou žalobu návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 23. října 2012.

27 Vzhledem k tomu, že došlo ke změně ve složení senátů Tribunálu, byla soudkyně zpravodajka přidělena ke druhému senátu, kterému byla v důsledku toho přidělena projednávaná věc.

28 Na základě zprávy soudkyně zpravodajky rozhodl Tribunál (druhý senát) o zahájení ústní části řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jeho jednacího řádu položil žalobkyni písemnou otázku. Žalobkyně odpověděla ve stanovené lhůtě.

29 Řeči účastnic řízení a odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 17. září 2014.

30 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— částečně zrušil napadená rozhodnutí v rozsahu, v němž tato rozhodnutí zamítají vrácení zaplacených antidumpingových cel, s výjimkou těch, v jejichž případě byla žádost prohlášena za nepřípustnou z důvodu uplynutí zákonné lhůty;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

31 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

32 Na podporu žaloby na neplatnost uplatňuje žalobkyně dva žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z nesprávných právních posouzení nebo zjevně nesprávných posouzení Komise při určení vývozní ceny. Druhý žalobní důvod vychází ze zjevně nesprávného posouzení a porušení čl. 11 odst. 9 základního nařízení, neboť Komise dospěla k závěru, že došlo ke změně okolností, a použila novou metodu pro stanovení dumpingového rozpětí.

K prvnímu žalobnímu důvodu, jenž vychází z nesprávných právních posouzení nebo zjevně nesprávných posouzení, k nimž došlo při určení vývozní ceny

33 V prvním žalobním důvodu znějícím na zrušení rozhodnutí žalobkyně Komisi v podstatě vytýká, že při určení vývozní ceny nesprávně provedla úpravy na základě jejích nákladů PSR a zisku souvisejícími s jejími vývozními funkcemi, které má jakožto vnitřní prodejní oddělení a distribuční oddělení jediné hospodářské jednotky, kterou tvoří s CHEMK a KF. Tento žalobní důvod je rozdělen na dvě části, z nichž první se týká závěru uvedeného v napadených rozhodnutích, že žalobkyně netvoří jedinou hospodářskou jednotku s CHEMK a KF, a druhá se týká úvahy uvedené v napadených rozhodnutích, že pojem „jediná hospodářská jednotka“ je při určení vývozní ceny irelevantní.

34 Nejprve je třeba zkoumat druhou část projednávaného žalobního důvodu a poté je třeba posoudit první část tohoto žalobního důvodu.

Ke druhé části

35 V rámci druhé části prvního žalobního důvodu má žalobkyně za to, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení nebo zjevně nesprávného posouzení, když měla v napadených rozhodnutích za to, že existence jediné hospodářské jednotky nemá vliv na určení vývozní ceny v souladu s čl. 2 odst. 9 základního nařízení, třebaže z rozsudků ze dne 16. února 2012, Rada

a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, Sb. rozh., EU:C:2012:78, body 55 a 56), a ze dne 10. března 2009, Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP v. Rada (T-249/06, Sb. rozh., EU:T:2009:62, bod 177), vyplývá, že pojem „jediná hospodářská jednotka“, který je používán i při určení běžné hodnoty, je relevantní „pro účely určení vývozní ceny“. I když se tato judikatura týkala úprav provedených podle čl. 2 odst. 10 základního nařízení, žalobkyně má za to, že nic ve znění čl. 2 odst. 9 ani žádný naléhavý právní nebo hospodářský důvod nebrání jeho použití při určení vývozní ceny podle čl. 2 odst. 9 uvedeného nařízení. Toto použití má za následek, že PSR náklady a zisk související s vývozními funkcemi společnosti, která působí jako vnitřní vývozní oddělení, nemohou být upraveny podle čl. 2 odst. 9 základního nařízení. V projednávané věci z toho vyplývá, že pokud by se Komise nedopustila uvedených pochybení, PSR náklady a zisk žalobkyně by byly upraveny jen v mezích PSR nákladů a zisku souvisejících s jejími dovozními činnostmi a činnostmi po dovozu.

36 Komise zpochybňuje opodstatněnost těchto argumentů.

37 Úvodem je třeba připomenout, že v oblasti obchodních ochranných opatření disponují Rada a Komise (dále jen společně „orgány“) z důvodu složitosti hospodářských, politických a právních situací, které musí zkoumat, širokou posuzovací pravomocí (rozsudek ze dne 27. září 2007, Ikea Wholesale, C-351/04, Sb. rozh., EU:C:2007:547, bod 40). Z toho plyne, že přezkum těchto posouzení unijním soudem musí být omezen na ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla, zda skutková zjištění, na jejichž základě byla učiněna napadená volba, byla věcně správná, zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení těchto skutkových zjištění nebo zda nedošlo ke zneužití pravomoci (rozsudky ze dne 7. května 1987, NTN Toyo Bearing a další v. Rada, 240/84, Recueil, EU:C:1987:202, bod 19; ze dne 14. března 1990, Gestetner Holdings v. Rada a Komise, C-156/87, Recueil, EU:C:1990:116, bod 63, a ze dne 7. února 2013, EuroChem MCC v. Rada, T-84/07, Sb. rozh., EU:T:2013:64, bod 32).

38 Zaprvé je třeba připomenout, že čl. 2 odst. 8 základního nařízení stanoví, že vývozní cena je cena skutečně zaplacená nebo cena, kterou je třeba zaplatit, za výrobek prodaný za účelem vývozu do Unie. Článek 2 odst. 9 první pododstavec základního nařízení stanoví, že neexistuje-li vývozní cena nebo ukáže-li se, že vývozní cena z důvodu spojení nebo dohody o vyrovnání mezi vývozcem a dovozcem nebo třetí stranou není spolehlivá, lze vývozní cenu určit počtně na základě ceny, za niž byl dovezený výrobek poprvé znovu prodán nezávislému kupujícímu, nebo pokud výrobek není prodán nezávislému kupujícímu nebo není znovu prodán ve stavu, ve kterém byl dovezen, na jakémkoli jiném přiměřeném základě.

39 Z toho plyne, že v případě obchodního spojení mezi vývozcem a dovozcem jsou orgány podle čl. 2 odst. 9 základního nařízení oprávněny určit vývozní cenu. Judikatura připouští existenci takového obchodního spojení, pokud vývozce a dovozce patří k téže skupině (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudky ze dne 5. října 1988, Canon a další v. Rada, 277/85 a 300/85, Recueil, EU:C:1988:467, bod 31; ze dne 14. září 1995, Descom Scales v. Rada, T-171/94, Recueil, EU:T:1995:164, bod 33, a ze dne 20. října 1999, Swedish Match Philippines v. Rada, T-171/97, Recueil, EU:T:1999:263, bod 73).

40 Zadruhé čl. 2 odst. 9 druhý pododstavec základního nařízení uvádí, že je-li vývozní cena určena na základě ceny účtované prvnímu nezávislému kupujícímu nebo na jakémkoli jiném přiměřeném základě, provedou se úpravy pro všechny náklady za období mezi dovozem a novým prodejem, aby se stanovila spolehlivá vývozní cena franko hranice Unie. Článek 2 odst. 9 třetí pododstavec základního nařízení stanoví, že částky, o něž se provedou úpravy, zahrnují mimo jiné přiměřené rozpětí pro PSR náklady a zisk (rozsudek ze dne 25. října 2011, CHEMK a KF v. Rada, T-190/08, Sb. rozh., EU:T:2011:618, bod 27).

41 V tomto ohledu je třeba nejprve doplnit, že úpravy podle čl. 2 odst. 9 druhého a třetího pododstavce provádí orgány i bez návrhu (obdobně viz rozsudky ze dne 7. května 1987, Nachi Fujikoshi v. Rada, 255/84, Recueil, EU:C:1987:203, bod 33; ze dne 7. května 1987, Minebea v. Rada, 260/84, Recueil, EU:C:1987:206, bod 43, a Descom Scales v. Rada, bod 39 výše, EU:T:1995:164, bod 66).

Kromě toho je třeba mít za to, že toto ustanovení nevylučuje, aby úpravy byly provedeny u nákladů vzniklých před dovozem, neboť tyto náklady obvykle nese dovozce (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek Gestetner Holdings v. Rada a Komise, bod 37 výše, EU:C:1990:116, body 31 až 33).

42 Dále, i když čl. 2 odst. 9 základního nařízení stanoví, že úpravy se provedou o přiměřené rozpětí pro PSR náklady a zisk, toto ustanovení neuvádí metodu výpočtu nebo určení uvedeného rozpětí. Toto ustanovení pouze odkazuje na přiměřenost daného rozpětí, které je předmětem úpravy (v tomto smyslu viz rozsudek CHEMK a KF v. Rada, bod 40 výše, EU:T:2011:618, bod 28).

43 Konečně určení přiměřeného rozpětí pro PSR náklady a zisk nepředstavuje výjimku při uplatňování judikatury uvedené v bodě 37 výše, podle níž mají orgány v oblasti obchodních ochranných opatření širokou diskreční pravomoc, takže unijní soud může vykonávat pouze omezený soudní přezkum. Toto určení totiž nutně zahrnuje složitá hospodářská posouzení (v tomto smyslu viz rozsudek CHEMK a KF v. Rada, bod 40 výše, EU:T:2011:618, bod 38; obdobně viz rozsudky ze dne 30. března 2000, Miwon v. Rada, T-51/96, Recueil, EU:T:2000:92, bod 42, a ze dne 21. listopadu 2002, Kundan a Tata v. Rada, T-88/98, Recueil, EU:T:2002:280, bod 50).

44 Na základě výše uvedeného a s ohledem na judikaturu je třeba zatřetí uvést, že zúčastněné straně, která má v úmyslu zpochybnit rozsah úprav provedených na základě čl. 2 odst. 9 základního nařízení v rozsahu, v němž jsou rozpětí určená z titulu PSR nákladů a zisku nepřiměřená, přísluší v případě obchodního spojení mezi vývozcem a dovozcem poskytnout důkazy a konkrétní výpočty odůvodňující její tvrzení a zejména alternativní sazbu, kterou případně navrhuje (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek Canon a další v. Rada, bod 39 výše, EU:C:1988:467, bod 32).

45 V projednávané věci je nejprve nesporné, že během správního řízení žalobkyně před Komisí tvrdila, že s CHEMK a KF tvoří jedinou hospodářskou jednotku a že kromě funkcí spojených s dovozem vykonává i funkce spojené s vývozem jakožto vnitřní oddělení distribuce uvedené jednotky.

46 Dále byla Komise v napadených rozhodnutích toho názoru, že žalobkyně vykonává všechny funkce, které běžně vykonává dovozce ve spojení, takže je třeba mít za to, že je v obchodním spojení s CHEMK a KF a že vývozní cena musí být určena podle čl. 2 odst. 9 základního nařízení. Komise měla za to, že existence jediné hospodářské jednotky je irelevantní, pokud jde o otázku, zda musí být úpravy provedeny na základě uvedeného ustanovení. Článek 2 odst. 9 základního nařízení se totiž výslovně uplatní v případě obchodního spojení mezi vývozcem a dovozcem. Komise kromě toho doplnila, že skutečnost, že obchodní spojení má či nemá podobu jediné hospodářské jednotky, nemá žádný dopad na úpravu provedenou podle čl. 2 odst. 9 základního nařízení. Rozsudky Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, bod 35 výše (EU:C:2012:78), a Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP v. Rada, bod 35 výše (EU:T:2009:62), které uvádí žalobkyně, jsou irelevantní, jelikož věc, v níž byly tyto rozsudky vydány, se týkala úpravy podle čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

47 Konečně jak vyplývá ze skutečností obsažených ve spise, Komise za účelem určení vývozní ceny na základě čl. 2 odst. 9 základního nařízení zohlednila přiměřené rozpětí pro PSR náklady ve výši 2,29 % čistého obratu žalobkyně a přiměřené rozpětí pro zisk odpovídající 6 % uvedeného čistého obratu.

48 Ve světle těchto připomenutí a upřesnění je třeba zkoumat opodstatněnost argumentů, které žalobkyně předložila na podporu první části prvního žalobního důvodu. V tomto ohledu je třeba připomenout, že žalobkyně Komisi vytýká, že se dopustila nesprávných právních posouzení nebo skutkových zjištění, jelikož neprávem dospěla k závěru, že existence jediné hospodářské jednotky nemá žádný dopad na určení vývozní ceny, a to v podstatě za účelem zpochybnění části úprav, které Komise provedla na základě čl. 2 odst. 9 základního nařízení ve vztahu k jejím PSR nákladům a jejímu zisku.

49 Kromě toho je třeba upřesnit, že žalobkyně uznává, že v projednávané věci bylo třeba určit vývozní cenu podle čl. 2 odst. 9 základního nařízení, jehož použitelnost nezpochybňuje. Žalobkyně mimoto připouští, jak potvrdila na jednání, že PSR náklady a její zisk související s jejími dovozními funkcemi, které podle jejího názoru spadaly do působnosti tohoto ustanovení, musely být upraveny.

50 Na prvním místě žalobkyně v podstatě tvrdí, že Komise se dopustila nesprávného právního posouzení, když měla neprávem za to, že existence jediné hospodářské jednotky nemá v kontextu čl. 2 odst. 9 základního nařízení žádný vliv.

51 Je však třeba uvést, že Komise v napadených rozhodnutích v odpověď na argumenty, které žalobkyně předložila během správního řízení a které vychází z toho, že s CHEMK a KF tvořila jedinou hospodářskou jednotku, připomněla, že žalobkyně plní funkce, které běžně přísluší dovozci ve spojení, takže podmínky nezbytné pro provedení úprav podle čl. 2 odst. 9 základního nařízení jsou splněny. Komise rovněž upřesnila, že existence či neexistence jediné hospodářské jednotky nemá vliv na otázku, zda je třeba provést úpravy podle čl. 2 odst. 9 základního nařízení, jsou-li podmínky uplatnění tohoto ustanovení splněny, a že uvedené ustanovení se výslovně uplatní při existenci obchodního spojení mezi vývozcem a dovozcem. Komise měla dále za to, že skutečnost, že obchodní spojení mezi žalobkyní a CHEMK et KF má či nemá podobu jediné hospodářské jednotky, je irelevantní pro úpravu provedenou podle čl. 2 odst. 9 základního nařízení.

52 Jeví se tedy, že zamítnutí tvrzení žalobkyně vycházejícího z existence jediné hospodářské jednotky je v napadených rozhodnutích v podstatě založeno na úvaze, že existence či neexistence takové jednotky je podle Komise pro samotnou použitelnost čl. 2 odst. 9 základního nařízení irelevantní, když stejně jako v projednávané věci existuje obchodní spojení mezi výrobcem a dovozcem, přičemž se rozumí, že jsou-li podmínky použití tohoto ustanovení splněny, má Komise za to, že jí přísluší provést úpravy, které jsou v tomto ustanovení stanoveny.

53 Kromě toho je třeba uvést, že z napadených rozhodnutí nevyplývá, že Komise měla v úmyslu vyloučit, že existence jediné hospodářské jednotky může mít případně vliv na podmínky uplatnění čl. 2 odst. 9 základního nařízení, to znamená zejména na možnost, že některé PSR náklady a zisky (například ty, které souvisí s vývozními činnostmi) nemusí být zohledněny v rámci úprav prováděných podle tohoto ustanovení.

54 Tento výklad odůvodnění napadených rozhodnutí je třeba přijmout tím spíše, že jak vyplývá z uvedených rozhodnutí, žalobkyně během správního řízení tvrdila, že existence jediné hospodářské jednotky brání jakékoli úpravě z titulu jejích PSR nákladů a jejího zisku podle čl. 2 odst. 9 základního nařízení. Právě v odpověď na toto tvrzení totiž Komise v napadených rozhodnutích odpověděla, že existence takové jednotky nemůže podle jejího názoru bránit uvedeným úpravám. Kromě toho je třeba uvést, že i když žalobkyně ve vyjádření ze dne 20. června 2012 naznačila, že zpochybňuje pouze část úprav uskutečněných z titulu uvedených nákladů, nic to nemění na tom, že uvedené vyjádření není jednoznačné, pokud jde o skutečný rozsah zpochybnění ze strany žalobkyně, a že žalobkyně každopádně ve svých písemnostech neuvádí žádnou zvláštní kritiku týkající se předložení jejích argumentů, jak je uvedena v napadených rozhodnutích a jak ji sama žalobkyně v žalobě připomněla v rámci popisu skutkového rámce projednávané věci.

55 Ve světle výše uvedeného a vzhledem k tomu, že žalobkyně nijak nezpochybňuje – jak potvrdila na jednání v odpověď na otázku Tribunálu – použitelnost čl. 2 odst. 9 základního nařízení ani při existenci jediné hospodářské jednotky a že Komise měla v napadených rozhodnutích pouze za to, že existence takové jednotky nemá vliv na použitelnost uvedeného ustanovení a v něm stanovených úprav, je třeba dospět k závěru, že argumenty žalobkyně nemohou prokázat, že tyto úvahy Komise jsou stiženy nesprávným právním posouzením.

56 Tyto argumenty musí být tudíž zamítnuty, aniž je třeba určit, jaké by případně byly účinky existence jediné hospodářské jednotky na určení vývozní ceny a v této souvislosti dopad rozsudků Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, bod 35 výše (EU:C:2012:78), a Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP v. Rada, bod 35 výše (EU:T:2009:62), které uvedla žalobkyně.

57 Na druhém místě žalobkyně v podstatě tvrdí, jak upřesnila na jednání, že úpravy, které byly při určení vývozní ceny podle čl. 2 odst. 9 základního nařízení provedeny z titulu jejích PSR nákladů a jejího zisku, jsou nepřiměřené. Poznamenává, že pokud jde o společnost, která stejně jako ona sama působí zároveň jako dovozce i vývozce, kteří jsou součástí jediné hospodářské jednotky, čl. 2 odst. 9 základního nařízení umožňuje provést úpravy ve vztahu k PSR nákladům a zisku jen na základě funkcí spojených s dovozními činnostmi, a nikoliv na základě funkcí souvisejících s vývozem. Dále vzhledem k tomu, že žalobkyně během správního řízení tvrdila, že kromě dovozních funkcí vykonává i vývozní funkce, má za to, že Komise měla za účelem úprav stanovených v čl. 2 odst. 9 základního nařízení rozlišit mezi těmito dvěma funkcemi a provést úpravy jen z titulu PSR nákladů a zisku souvisejících s dovozními funkcemi.

58 Aniž je nutné určit, zda žalobkyně skutečně tvoří jedinou hospodářskou jednotku s CHEMK a KF a jaké by případně byly účinky existence takové jednotky na určení vývozní ceny podle příslušných ustanovení základního nařízení, je třeba uvést, že argumenty žalobkyně nemohou prokázat, že rozpětí uvedená v bodě 47 výše jsou nepřiměřená, jelikož Komise neodlišila jednotlivé funkce žalobkyně.

59 Zaprvé žalobkyně během správního řízení nepředložila – jak potvrdila na jednání v odpověď na otázku Tribunálu – žádný podrobný číselný údaj o nákladech a ziscích, které podle jejího názoru neměly být upraveny, jelikož souvisí s jejími vývozními činnostmi. Ze skutečností obsažených ve spise kromě toho vyplývá, že žalobkyně před Komisí pouze tvrdila, že s CHEMK a KF tvoří jedinou hospodářskou jednotku a kromě dovozních funkcí vykonává funkce vnitřního prodejního oddělení. V dopise ze dne 20. června 2012 žalobkyně zpochybnila závěry Komise ohledně druhého období šetření a zejména uvedla, že pouze PSR náklady a zisk týkající se jejich dovozních funkcí mohou být upraveny na základě čl. 2 odst. 9 základního nařízení, s výjimkou PSR nákladů a zisku týkajících se jejích vývozních funkcí. Jak nicméně vyplývá z písemností Komise a aniž to žalobkyně zpochybnila, pokud jde o úpravy, které měla Komise v úmyslu provést, odstranila žalobkyně v příloze 3 svého dopisu ze dne 20. června 2012 sloupec nadepsaný „[PSR] náklady 2,29 % a běžný zisk za období šetření 6 %“.

60 Za těchto podmínek je třeba uvést, že kromě skutečnosti, že vyjádření předložené žalobkyní během správního řízení není jednoznačné, musela Komise v situaci, kdy žalobkyně nepředložila přesné číselné údaje o vzniklých nákladech a ziscích z jejích různých činností, určit přiměřené rozpětí pro náklady PSR a zisk žalobkyně, aby mohla provést úpravy stanovené v čl. 2 odst. 9 základního nařízení, jehož použitelnost žalobkyně nijak nezpochybnila.

61 S ohledem na úvahy uvedené v bodech 40 až 44 výše je třeba připomenout, že Komise při určení vývozní ceny na základě čl. 2 odst. 9 základního nařízení provádí i bez návrhu úpravy stanovené v uvedeném ustanovení a za tímto účelem určuje přiměřené rozpětí pro PSR náklady a zisk. Naproti tomu s ohledem na judikaturu připomenutou zejména v bodě 44 výše přísluší zúčastněné straně, v projednávaném případě žalobkyni, aby v rozsahu, v němž hodlá během správního řízení zpochybnit část oznámených úprav, předložila takové číselné údaje na podporu zpochybnění, jako jsou konkrétní výpočty odůvodňující její tvrzení.

62 V tomto ohledu je třeba ještě doplnit, že i kdyby byla prokázána existence jediné hospodářské jednotky, v rámci které by žalobkyně působila především jako vnitřní prodejní oddělení, takže její dovozní funkce by byly doplněny vývozními funkcemi, tvrzení o této existenci nemůže na rozdíl od toho, co poznamenává žalobkyně, přenést toto důkazní břemeno a uložit Komisi povinnost přistoupit i bez návrhu k rozlišení – bylo-li by odůvodněné – mezi oběma dovozními a vývozními funkcemi a s nimi souvisejícími PSR náklady a ziskem. Nic to totiž nemění na tom, že vzhledem k tomu, že žalobkyně

částečně zpochybnila úpravy oznámené Komisí, měla pomocí důkazů prokázat nepřiměřenost těchto úprav a určit, jaký mají podle jejího názoru její vývozní funkce vliv na úpravy, které může Komise provést.

63 Žalobkyně se na rozdíl od toho, co tvrdila na jednání, nemohla zprostit ani povinnosti předložit číselné údaje, jelikož Komise ještě v projednávané věci nerozhodla o existenci jediné hospodářské jednotky a jejím vlivu na určení vývozní ceny. Tento argument je totiž v rozsahu, v němž předložení takových číselných údajů směřujících k prokázání nepřiměřené povahy některých úprav týkajících se funkcí, na které se nevztahuje čl. 2 odst. 9 základního nařízení, podřizuje předchozím uznáním výkonu takových funkcí Komisí, neslučitelný s judikaturou připomenutou v bodě 44 výše.

64 Z toho plyne, že Komise se nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když při neexistenci podrobných číselných údajů poskytnutých žalobkyní během správního řízení určila přiměřená rozpětí pro PSR náklady a zisk žalobkyně, aniž i bez návrhu rozlišila – bylo-li by takové rozlišení relevantní – mezi PSR náklady a ziskem z činností žalobkyně souvisejících s jejími údajnými vývozními a dovozními funkcemi.

65 Zadruhé kromě skutečnosti, že žalobkyně během správního řízení neposkytla žádný číselný údaj směřující ke zpochybnění přiměřeného rozpětí pro PSR náklady a zisk, které Komise hodlala použít, je třeba doplnit, že ani během tohoto řízení žalobkyně neprokázala nepřiměřenou povahu úprav provedených Komisí. Žalobkyně totiž před Tribunálem nepředložila žádný důkaz umožňující přesně určit část úprav, které zpochybňuje v rozsahu, v němž se týkají vývozních činností, jež vykonává jako součást jediné hospodářské jednotky, a dokonce ani žádný důkaz o údajné neúměrné povaze úprav provedených Komisí.

66 Zaprvé je tedy žalobkyně toho názoru, že kdyby Komise správně použila čl. 2 odst. 9 základního nařízení a zohlednila existenci jediné hospodářské jednotky, dumpingové rozpětí pro druhé období šetření „by bylo mnohem nižší“ než dumpingové rozpětí vypočítané Komisí, přičemž je třeba upřesnit, že provedené úpravy byly „neúměrné“. Zadruhé žalobkyně tvrdí, že vliv existence jediné hospodářské jednotky na úpravy provedené podle čl. 2 odst. 9 základního nařízení se nachází v rozmezí od 8 do 20 % vypočítaného dumpingového rozpětí. Zatřetí přiměřené rozpětí ve výši 2,29 % jejího čistého obratu stanovené z titulu PSR nákladů „je mnohem vyšší“ než rozpětí, které by mohlo být stanoveno, pokud by Komise zohlednila existenci jediné hospodářské jednotky. Začtvrté ziskové rozpětí ve výši 6 % uvedeného čistého obratu představuje „průměrné ziskové rozpětí všech nezávislých subjektů/dovozců“, ačkoli při existenci jediné hospodářské jednotky „může být pouze zanedbatelná část zisků případně přidělena na další prodej žalobkyně/[jediné hospodářské jednotky] po dovozu v Unii“.

67 Tato neurčitá a nepodložená tvrzení jsou však nedostatečná s ohledem na požadavky připomenuté v bodě 44 výše, a nemohou tudíž zpochybnit rozsah úprav provedených Komisí v napadených rozhodnutích.

68 Dále v rozsahu, v němž žalobkyně Komisi vytýká, že v napadených rozhodnutích použila průměrné ziskové rozpětí nezávislého dovozce, stačí připomenout, že podle judikatury může být přiměřené ziskové rozpětí uvedené v čl. 2 odst. 9 třetím pododstavci základního nařízení v případě existence obchodního spojení mezi vývozcem a dovozcem v Unii vypočítáno nikoliv na základě údajů od přidruženého dovozce, jež mohou být ovlivněny tímto obchodním spojením, ale na základě údajů od nezávislého dovozce (rozsudek CHEMK a KF v. Rada, bod 40 výše, EU:T:2011:618, bod 29; rovněž obdobně viz rozsudky ze dne 5. října 1988, Silver Seiko a další v. Rada, 273/85 a 107/86, Recueil, EU:C:1988:466, bod 25, a Canon a další v. Rada, bod 39 výše, EU:C:1988:467, bod 32).

69 Z toho plyne, že žalobkyně neprokázala, že úpravy provedené z titulu jejích PSR nákladů a jejího zisku byly nepřiměřené.

70 Komise se tudíž nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když v napadených rozhodnutích použila přiměřené rozpětí ve výši 2,29 % u PSR nákladů žalobkyně a přiměřené rozpětí ve výši 6 % u jejího zisku.

71 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba druhou část prvního žalobního důvodu zamítnout.

K první části

72 Na podporu první části prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Komise se v napadených rozhodnutích dopustila nesprávného právního posouzení nebo zjevně nesprávného posouzení, když dospěla k závěru, že žalobkyně netvoří s CHEMK a KF jedinou hospodářskou jednotku. Žalobkyně dodává, že i když ji Komise v napadených rozhodnutích kvalifikovala jako dovozce v obchodním spojení s vývozcem ve smyslu čl. 2 odst. 9 základního nařízení, nemůže vyloučit, že tato kvalifikace spočívá na závěru, že nebyla součástí jediné hospodářské jednotky, a že pokud je skutečnost, že Komise v napadených rozhodnutích odmítla pojem „jediná hospodářská jednotka“, založena na posouzeních uvedených v bodech 24 a 37 odůvodnění prováděcího nařízení, tato posouzení jsou chybná.

73 Komise uvádí, že první část tohoto žalobního důvodu je nepřípustná a v každém případě irelevantní.

74 Nejprve je třeba uvést, že jak vyplývá z napadených rozhodnutí připomenutých v bodě 46 výše, Komise – jak potvrdila na jednání – se v uvedených rozhodnutích nezabývala existencí jediné hospodářské jednotky, kterou tvoří žalobkyně s CHEMK a KF. Komise měla totiž v těchto rozhodnutích pouze za to, že žalobkyně vykonává typické funkce dovozce ve spojení, takže vývozní cena musí být určena na základě čl. 2 odst. 9 základního nařízení, a že existence či neexistence jediné hospodářské jednotky nemá v tomto ohledu vliv, jelikož podmínky použití uvedeného ustanovení jsou splněny. Z toho plyne, že první část tohoto žalobního důvodu musí být zamítnuta, jelikož směřuje proti závěrům, které nejsou uvedeny v napadených rozhodnutích.

75 Dále i za předpokladu, že – jak tvrdí žalobkyně – Komise tím, že ji kvalifikovala jako dovozce ve spojení, zamýšlela vyloučit existenci jediné hospodářské jednotky v projednávané věci, je třeba každopádně uvést, že i kdyby byla prokázána okolnost, že žalobkyně tvoří – jak tvrdí – jedinou hospodářskou jednotku s CHEMK a KF, tato nemá za okolností projednávané věci vliv na posouzení legality určení vývozní ceny v napadených rozhodnutích. Je totiž třeba připomenout, že v rámci druhé části tohoto žalobního důvodu žalobkyně neprokázala, že úpravy provedené podle čl. 2 odst. 9 základního nařízení mají nepřiměřenou povahu z důvodu, že podle jejího názoru existuje jediná hospodářská jednotka. I za předpokladu, že by skutečně tvořila jedinou hospodářskou jednotku s CHEMK a KF a Komise tento pojem neprávem vyloučila, by takové pochybení za těchto podmínek nemohlo ovlivnit úpravy provedené Komisí z titulu PSR nákladů a zisku žalobkyně.

76 Konečně vzhledem k tomu, že žalobkyně odkazuje na závěry, které Rada vyvodila v prováděcím nařízení a které měla Komise podle jejího názoru v souladu s bodem 3.2.3 písm. a) výkladového oznámení zohlednit za účelem přijetí napadených rozhodnutí, je třeba zaprvé uvést, že i když je pravda, že z bodů 5 odůvodnění napadených rozhodnutí vyplývá, že Komise měla v zásadě v úmyslu řídit se v uvedených rozhodnutích závěry přezkumného šetření, nic to nemění na tom, že pokud jde o určení vývozní ceny, nezaujala žádné stanovisko k existenci jediné hospodářské jednotky. Posouzení skutečností, které skupina CHEMK předložila k prokázání existence jediné hospodářské jednotky, ze strany Rady je totiž uvedeno pouze v prováděcím nařízení.

77 Je však nutno konstatovat, že prováděcí nařízení není předmětem projednávané žaloby, jak ostatně žalobkyně potvrdila na jednání.

78 Vzhledem k tomu, že podle judikatury nemůže unijní soud rozhodnout ultra petitum (rozsudky ze dne 14. prosince 1962, Meroni v. Haute Autorité, 46/59 a 47/59, Recueil, EU:C:1962:44, s. 801, a ze dne 28. června 1972, Jamet v. Komise, 37/71, Recueil, EU:C:1972:57, bod 12), Tribunál tedy nemůže v projednávané věci posoudit legalitu důvodů uvedených v bodech 24 a 37 odůvodnění prováděcího nařízení.

79 Zadruhé vzhledem k tomu, že žalobkyně na jednání uvedla, že s ohledem na její právo na obhajobu musí být zohledněny všechny skutečnosti, tedy nejen napadená rozhodnutí, ale i přezkumné šetření, je třeba poznamenat, že otázka, zda se tak žalobkyně hodlá dovolávat porušení svého práva na obhajobu ze strany Komise, s požadovanou jasností nevyplývá z údajů poskytnutých na jednání.

80 Každopádně i za předpokladu, že by žalobkyně měla v úmyslu uplatnit porušení práva na obhajobu, je nutno konstatovat, že by se jednalo – jak Komise správně poznamenala – o nový žalobní důvod předložený poprvé na jednání, a tudíž nepřípustný s ohledem na čl. 48 odst. 2 jednacího řádu.

81 Je totiž třeba uvést, že v souladu s čl. 48 odst. 2 jednacího řádu nelze nové důvody předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení (rozsudek ze dne 16. března 2000, Compagnie maritime belge transports a další v. Komise, C-395/96 P a C-396/96 P, Recueil, EU:C:2000:132, bod 99). Žalobkyně přitom na jednání v žádném případě neuvedla, že v průběhu řízení nastala jakákoli právní nebo skutková okolnost, která by odůvodnila předložení nového důvodu.

82 Kromě toho je třeba uvést, že i když žalobní důvod, který představuje rozšíření důvodu dříve uplatněného, ať přímo nebo mlčky, v návrhu na zahájení řízení a který s ním úzce souvisí, musí být podle judikatury prohlášen za přípustný (usnesení ze dne 13. listopadu 2001, Dürbeck v. Komise, C-430/00 P, Recueil, EU:C:2001:607, bod 17), je nicméně nutno uvést, že v projednávané věci nelze porušení práva na obhajobu uplatněné žalobkyní na jednání považovat za takové rozšíření. Naopak vzhledem k tomu, že žalobkyně v rámci této části prvního žalobního důvodu v žalobě napadla případné odmítnutí existence jediné hospodářské jednotky Komisí v napadených rozhodnutích, tvrzení o porušení jejího práva na obhajobu z důvodu nezohlednění argumentů, které žalobkyně předložila k prokázání existence takové jednotky, je nutně založeno na opačném předpokladu, a sice údajném opomenutí Komise přezkoumat argumenty, které žalobkyně předložila k prokázání existence jediné hospodářské jednotky, nebo zohlednit výsledky přezkumného šetření.

83 Za těchto podmínek musí být zamítnuta první část prvního žalobního důvodu, a tudíž i první žalobní důvod v plném rozsahu.

Ke druhému žalobnímu důvodu, jenž vychází ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení čl. 11 odst. 9 základního nařízení

84 V rámci druhého žalobního důvodu směřujícího ke zrušení rozhodnutí žalobkyně napadá skutečnost, že Komise v napadených rozhodnutích změnila metodu určení dumpingového rozpětí. Žalobkyně v podstatě Komisi vytýká, že neprávem dospěla k závěru o existenci změny okolností odůvodňující uvedenou změnu metody, takže se dopustila zjevně nesprávného posouzení a zároveň porušila čl. 11 odst. 9 základního nařízení. Žalobkyně nejprve zpochybnila odůvodnění napadených rozhodnutí, na základě kterých Komise dospěla k závěru, že došlo ke změně okolností ve smyslu čl. 11 odst. 9 základního nařízení. Dále tvrdí, že Komise neprokázala, že změna okolností může odůvodnit použití jiné metody, než jaká byla použita při původním šetření. Žalobkyně konečně tvrdí, že při použití čl. 11 odst. 9 základního nařízení je diskreční pravomoc Komise omezena, takže tento orgán byl povinen uplatnit stejnou metodu jako při původním šetření.

85 Komise zpochybňuje opodstatněnost těchto argumentů.

86 Úvodem je třeba připomenout, že volba mezi různými metodami výpočtu dumpingového rozpětí a posouzení běžné hodnoty výrobku předpokládají podle ustálené judikatury posouzení složitých hospodářských situací, takže soudní přezkum takového posouzení musí být omezen na ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla, zda skutková zjištění, na jejichž základě byla učiněna napadená volba, byla věcně správná, zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení těchto skutkových zjištění nebo zda nedošlo ke zneužití pravomoci (viz rozsudek Ikea Wholesale, bod 37 výše, EU:C:2007:547, bod 41 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 8. července 2008, Huvis v. Rada, T-221/05, EU:T:2008:258, bod 39).

87 Podle znění čl. 11 odst. 9 základního nařízení Komise při všech řízeních o vrácení zaplaceného cla ve smyslu odstavce 8 téhož ustanovení postupuje v případě, že nedošlo ke změně okolností, a s patřičným ohledem zejména na článek 2 téhož nařízení, stejným způsobem jako při původním šetření, které vedlo k uložení předmětného antidumpingového cla (rozsudek ze dne 19. září 2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials v. Rada, C-15/12 P, EU:C:2013:572, bod 16).

88 Podle judikatury musí být výjimka, která Komisi umožňuje použít v rámci řízení o vrácení zaplaceného cla jinou metodu než při původním šetření, jestliže se okolnosti změnily, nezbytně předmětem striktního výkladu, jelikož odchylka nebo výjimka z obecného pravidla musí být vykládána restriktivně (viz rozsudek Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials v. Rada, bod 87 výše, EU:C:2013:572, bod 17 a citovaná judikatura; rozsudek Huvis v. Rada, bod 86 výše, EU:T:2008:258, bod 41). Má-li tedy Komise v úmyslu použít jinou metodu než při původním šetření, přísluší jí prokázat, že se okolnosti změnily (rozsudky Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials v. Rada, bod 87 výše, EU:C:2013:572, bod 18, a Huvis v. Rada, bod 86 výše, EU:T:2008:258, bod 41).

89 S ohledem na požadavek striktního výkladu je třeba v tomto ohledu doplnit, že aby byla změna metody odůvodněna s ohledem na čl. 11 odst. 9 základního nařízení, musí souviset se zjištěnou změnou okolností (v tomto smyslu viz rozsudek Huvis v. Rada, bod 86 výše, EU:T:2008:258, bod 47).

90 Avšak pokud jde o výjimečný charakter takové změny okolností ve smyslu čl. 11 odst. 9 základního nařízení, z judikatury vyplývá, že požadavek striktního výkladu nemůže Komisi umožnit vykládat a uplatňovat toto ustanovení způsobem neslučitelným s jeho zněním a účelem. V tomto ohledu je třeba uvést, že uvedené ustanovení konkrétně stanoví, že použitá metoda musí být v souladu s ustanoveními článku 2 základního nařízení (viz rozsudek Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials v. Rada, bod 87 výše, EU:C:2013:572, bod 19 a citovaná judikatura; rozsudek Huvis v. Rada, bod 86 výše, EU:T:2008:258, bod 42; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 17. listopadu 2009, MTZ Polyfilms v. Rada, T-143/06, Sb. rozh., EU:T:2009:441, bod 43).

91 Z toho dále vyplývá, že pokud by ve fázi řízení o vrácení zaplaceného cla vyšlo najevo, že uplatnění metody použité při původním šetření nebylo v souladu s ustanoveními článku 2 základního nařízení, Komise by již uvedenou metodu nesměla uplatňovat (viz rozsudek ze dne 16. prosince 2011, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials v. Rada, T-423/09, Sb. rozh., EU:T:2011:764, bod 58 a citovaná judikatura), přičemž je věcí Komise, aby prokázala, že metoda použitá při původním šetření nebyla v souladu s článkem 2 základního nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek Huvis v. Rada, bod 86 výše, EU:T:2008:258, bod 51). Avšak v případě, že je předchozí metoda v souladu s článkem 2 základního nařízení, k odůvodnění změny metody naproti tomu nepostačuje, aby nová metoda byla vhodnější než ta předchozí (rozsudek Huvis v. Rada, bod 86 výše, EU:T:2008:258, bod 50).

92 Ve světle těchto připomenutí je třeba zkoumat opodstatněnost tohoto žalobního důvodu.

93 V této souvislosti je třeba zaprvé uvést, že je nesporné, že Komise, která měla za to, že došlo ke změně okolností, použila v napadených rozhodnutích za účelem určení dumpingového rozpětí jinou metodu než při původním šetření.

94 Z napadených rozhodnutí totiž vyplývá, že při šetření týkajícím se vrácení zaplaceného cla Komise nejprve vypočítala individuální dumpingové rozpětí pro CHEMK a pro KF a poté stanovila průměrné dumpingové rozpětí pro skupinu CHEMK (dále jen „nová metoda“). Naproti tomu při původním šetření orgány shromáždily všechny relevantní údaje o vnitřním prodeji v zemi vývozu, výrobních nákladech, ziskovosti a prodejích do Unie společností CHEMK a KF (dále jen „původní metoda“).

95 Jak Komise vysvětlila ve svých písemnostech, aniž jí žalobkyně protiřečila, tyto dvě metody se liší okamžikem, ke kterému byly údaje týkající se společností CHEMK a KF shromážděny za účelem určení dumpingového rozpětí skupiny CHEMK. V rámci nové metody byly totiž uvedené údaje shromážděny na konci výpočtu dumpingového rozpětí, jelikož Komise nejprve vypočítala individuální dumpingové rozpětí pro CHEMK a pro KF na základě vývozní ceny a běžné hodnoty, která jim individuálně odpovídá, a poté sečetla takto vypočítané částky a stanovila průměrné dumpingové rozpětí. Naproti tomu v rámci původní metody orgány již na začátku shromáždily údaje týkající se CHEMK a KF, takže nebyl učiněn žádný rozdíl, pokud jde o vývozní cenu a běžnou hodnotu.

96 Za těchto podmínek je třeba zadruhé zkoumat, zda byla Komise oprávněna uplatnit novou metodu při šetření týkajícím se vrácení zaplaceného cla. Vzhledem k tomu, že žalobkyně – jak potvrdila na jednání – nezpochybňuje slučitelnost nové metody s článkem 2 základního nařízení, je třeba v této souvislosti ověřit, zda Komise prokázala, že se okolnosti skutečně změnily a že tato změna odůvodňuje použití nové metody.

97 V tomto ohledu z napadených rozhodnutí vyplývá, že Komise k závěru, že došlo ke změně okolností, dospěla v podstatě z důvodu změny struktury skupiny CHEMK a organizace prodejů společností CHEMK a KF na vývoz. V této souvislosti měla Komise nejprve za to, že jednak při původním šetření působila jako vyvážející výrobce skupiny CHEMK pouze CHEMK, jelikož všechny prodeje obou výrobců skupiny, tedy CHEMK a KF, na vývoz byly uskutečňovány prostřednictvím CHEMK, a jednak že CHEMK nejprve vyvážela výrobky prostřednictvím několika subjektů ve spojení a poté je prodávala konečným kupujícím v Unii. Komise byla naproti tomu toho názoru, že během šetření týkajícího se vrácení zaplaceného cla musely být CHEMK i KF považovány za vyvážející výrobce, jelikož tyto dvě společnosti prodávaly svou produkci individuálně a přímo žalobkyni za účelem vývozu do Unie. Podle Komise tak během původního šetření sice skupina CHEMK uskutečňovala vývozy prostřednictvím jediného prodejního kanálu, avšak během šetření týkajícího se vrácení zaplaceného cla byly vývozy uskutečňovány prostřednictvím dvou prodejních kanálů. Komise byla dále toho názoru, že při původním šetření bylo prakticky nemožné určit individuální vývozní ceny pro CHEMK a KF, jelikož původ výrobků prodaných nezávislým kupujícím v Unii nebyl na seznamech prodejů upřesněn, kdežto během šetření týkajícího se vrácení zaplaceného cla byly tyto informace poskytnuty. Konečně pokud jde o strukturu prodeje na vnitřním trhu země vývozu, Komise poznamenala, že při původním šetření subjekt ve spojení prodával části produkce na uvedeném vnitřním trhu, kdežto během šetření týkajícího se vrácení zaplaceného cla byly všechny vnitřní prodeje uskutečňovány přímo společnostmi CHEMK a KF.

98 Z těchto připomenutí napadených rozhodnutí vyplývá, že závěr ohledně existence změny okolností odůvodňující změnu metody byl v podstatě založen na změně struktury skupiny CHEMK a organizace jejích prodejů na vývoz, a to zejména z důvodu začlenění žalobkyně do uvedené struktury a změny kanálů pro prodej na vývoz. Komise tak označila CHEMK a KF za dva vyvážející výrobce, kteří uskutečňují prodeje na vývoz prostřednictvím žalobkyně. Na vnitřním trhu země vývozu byly mimoto všechny prodeje napříště uskutečňovány přímo společnostmi CHEMK a KF. Kromě toho s ohledem na možnost Komise disponovat – na rozdíl od toho, jak tomu bylo během původního šetření – s údaji umožňujícími vypočítat individuální vývozní ceny pro CHEMK a KF, tedy Komise použila novou metodu, přičemž nejprve vypočítala individuální dumpingová rozpětí pro každého ze dvou vyvážejících výrobců a poté s ohledem na to, že náleží ke skupině CHEMK, stanovila vážené průměrné dumpingové rozpětí pro uvedenou skupinu.

99 Ve skupině CHEMK tak došlo k významným změnám zejména z důvodu zapojení žalobkyně do skupiny a organizace prodeje na vývoz do Unie, jak kromě toho uznala žalobkyně během správního řízení v dopise ze dne 20. června 2012 i ve fázi tohoto řízení v replice. Pokud jde mimoto o prodeje skupiny CHEMK na vývoz, žalobkyně nezpochybňuje skutečnost, že ačkoli během původního šetření prodeje společnosti CHEMK na vývoz i prodeje společnosti KF na vývoz uskutečňovala CHEMK přes různé prostředníky, během šetření týkajícího se vrácení zaplaceného cla prováděly CHEMK a KF prodeje na vývoz individuálně prostřednictvím žalobkyně.

100 Je přitom třeba mít za to, že tyto změny, které se týkaly struktury skupiny CHEMK a organizace jejích prodejů na vývoz do Unie, představují změnu okolností ve smyslu čl. 11 odst. 9 základního nařízení.

101 Je třeba rovněž uvést, že tato změna okolností může odůvodnit změnu metody provedenou v souladu s čl. 11 odst. 9 základního nařízení, jelikož uvedená změna metody odráží skutečnost, že přibyl druhý prodejní kanál skupiny CHEMK, a tedy změnu, ke které došlo v organizaci prodejů uvedené skupiny.

102 Je totiž třeba připomenout, že podle nové metody Komise nejprve vypočítala individuální dumpingová rozpětí pro každého ze dvou vyvážejících výrobců, a sice společnosti CHEMK a KF, a poté určila průměrné dumpingové rozpětí pro skupinu CHEMK. Tento výpočet individuálních dumpingových rozpětí, který odráží dualitu vývozních kanálů skupiny CHEMK, přitom vyžaduje předchozí výpočet běžných hodnot a individuálních vývozních cen pro každého ze dvou vyvážejících výrobců uvedené skupiny.

103 Argumenty, které žalobkyně uplatnila na podporu tohoto žalobního důvodu, nemohou tyto úvahy zpochybnit. Tyto argumenty lze v podstatě seskupit do tří skupin argumentů.

104 V rámci první skupiny argumentů žalobkyně napadá odůvodnění napadených rozhodnutí, na kterých Komise založila svůj závěr ohledně existence změny okolností ve smyslu čl. 11 odst. 9 základního nařízení.

105 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že v původním šetření i v šetření týkajícím se vrácení zaplaceného cla byl pouze jediný vyvážející výrobce, takže v tomto ohledu nedošlo k žádné změně okolností. Žalobkyně je toho názoru, že na rozdíl od toho, co Komise uvádí v napadených rozhodnutích, orgány při původním šetření považovaly za vyvážejícího výrobce skupinu CHEMK, a nikoliv společnost CHEMK. Dále má žalobkyně za to, že během šetření týkajícího se vrácení zaplaceného cla tvořily společnosti CHEMK a KF dohromady jednoho vyvážejícího výrobce, jelikož tyto dvě společnosti náležely k jediné hospodářské jednotce.

106 Avšak i kdy je pravda, že – jak uvádí žalobkyně – z bodu 62 odůvodnění původního nařízení vyplývá, že orgány kvalifikovaly skupinu CHEMK jako vyvážejícího výrobce, nic to nemění na tom, že jak vyplývá z napadených rozhodnutí a jak uvedla Komise během písemné části řízení, aniž to bylo žalobkyní zpochybněno, pouze společnost CHEMK uskutečňovala vývozy skupiny do Unie.

107 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že pouhá formální kvalifikace skupiny CHEMK jako vyvážejícího výrobce během původního šetření je nedostatečná k prokázání toho, že během uvedeného původního šetření orgány zamýšlely založit výběr původní metody na úvaze, že skupina CHEMK měla být kvalifikována jako vyvážející výrobce, spíše než na úvaze, kterou Komise uvedla ve svých písemnostech a podle které skupina CHEMK vyvážela prostřednictvím jediného ze svých dvou výrobců. Z toho plyne, že vzhledem k tomu, že došlo ke změně okolností, pokud jde o organizaci prodejů skupiny CHEMK na vývoz, jak vyplývá z bodu 100 výše, pouhá formální kvalifikace uvedené skupiny jako vyvážejícího výrobce během původního šetření nemůže vyvrátit závěr uvedený v bodě 101 výše, podle kterého tato změna může odůvodnit změnu metody, ke které přistoupila Komise.

108 Pokud jde mimoto o pojem „jediná hospodářská jednotka“, je třeba připomenout, že tento pojem byl ustálenou judikaturou rozvinut pro účely určení běžné hodnoty ve smyslu čl. 2 odst. 1 základního nařízení (rozsudek Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, bod 35 výše, EU:C:2012:78, bod 55). Podle této judikatury platí, že pokud výrobce svěří úkoly, které obvykle provádí vnitřní prodejní oddělení, společnosti, která distribuuje jeho výrobky a kterou hospodářsky kontroluje, použití cen zaplacených první nezávislým kupujícím uvedené distribuční společnosti za účelem určení běžné hodnoty je odůvodněné, a to vzhledem k tomu, že tyto ceny lze považovat za ceny prvního prodeje výrobku v běžném obchodním styku ve smyslu čl. 2 odst. 1 prvního pododstavce základního nařízení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. října 1988, Brother Industries v. Rada, 250/85, Recueil, EU:C:1988:464, bod 15, a ze dne 10. března 1992, Canon v. Rada, C-171/87, Recueil, EU:C:1992:106, body 9 a 11).

109 Kromě toho je třeba připomenout, že tato judikatura byla obdobně uplatněna na úpravy vývozní ceny provedené podle čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení (rozsudek Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP v. Rada, bod 35 výše, EU:T:2009:62, bod 177). V tomto kontextu bylo výslovně rozhodnuto, že jestliže výrobce distribuuje své výrobky do Unie prostřednictvím společnosti s odlišnou právní subjektivitou, nad níž však vykonává hospodářskou kontrolu, požadavek zjištění odrážejícího hospodářskou realitu vztahů mezi tímto výrobcem a touto prodejní společností svědčí spíše pro použití pojmu „jediné hospodářské jednotky“ k výpočtu vývozní ceny (rozsudek Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, bod 35 výše, EU:C:2012:78, bod 55).

110 Z toho plyne, že pojem „jediná hospodářská jednotka“ je založen zejména na nutnosti zohlednit hospodářskou realitu vztahů mezi výrobcem a jeho prodejní společností, která plní úkoly vnitřního prodejního oddělení uvedeného výrobce.

111 Naproti tomu v rámci tohoto argumentu, jak je shrnut v bodě 105 výše, žalobkyně vyvozuje různé důsledky z téhož pojmu „jediná hospodářská jednotka“. Její argument je totiž založen na předpokladu, že pokud dva výrobci náleží k téže skupině a se společností s odlišnou právní subjektivitou, která náleží rovněž k uvedené skupině a je pověřena úkoly vnitřního prodejního oddělení, tvoří jedinou hospodářskou jednotku, musí mít orgány za to, že pouze uvedenou jednotku lze kvalifikovat jako vyvážejícího výrobce.

112 Aniž je však třeba určit, zda musí být na CHEMK a KF nahlíženo tak, že náleží k jediné hospodářské jednotce, je třeba poznamenat, že tento předpoklad, a tudíž ani argumentaci, která z toho plyne, nelze přijmout. Tento předpoklad totiž nebere v úvahu hospodářskou realitu spočívající v tom, že oba dotčení výrobci navzdory tomu, že jakožto sesterské společnosti vlastněné stejnými akcionáři náleží k téže skupině, či dokonce – byla-li by tato skutečnost prokázána – k jediné hospodářské jednotce, tvoří samostatné právní subjekty, které během šetření týkajícího se vrácení zaplaceného cla vyráběly a uváděly své výrobky na trh individuálně. Jinými slovy, uvedený předpoklad nebere v úvahu existenci dvou různých prodejních kanálů. Dále žalobkyně nevysvětlila důvody, proč by bylo třeba odmítnout tuto hospodářskou realitu v případě, že by byla prokázána existence jediné hospodářské jednotky.

113 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise nesprávně dospěla k závěru, že přibyly nové kanály pro prodej na vývoz, jelikož prodeje, které u ní uskutečnily společnosti CHEMK a KF, měly být s ohledem na existenci jediné hospodářské jednotky považovány za vnitroskupinové prodeje.

114 Ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 108 až 112 výše, nelze tento argument přijmout.

115 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila pochybení, když měla za to, že během původního šetření nebylo možné zjistit údaje týkající se prodejů výrobního subjektu, ačkoli během uvedeného šetření o předložení takových údajů nepožádala. Komise nemůže podle žalobkyně změnu okolností odůvodnit změnou svého způsobu šetření.

116 Tyto argumenty žalobkyně jsou irelevantní.

117 Jak totiž vyplývá z bodů 100 až 102 výše, závěr týkající se existence změny okolností, která v souladu s čl. 11 odst. 9 odůvodňuje změnu metody provedenou Komisí, se může opřít o pouhou změnu struktury a organizace prodejů na vývoz skupiny CHEMK, kteroužto žalobkyně uznala. I za předpokladu, že by – jak uvádí žalobkyně – Komise během původního šetření opomenula požádat o předložení individuálních údajů, nemůže takové opomenutí za těchto podmínek vést k protiprávnosti závěru obsažného v napadených rozhodnutích, který se týká existence změny okolností.

118 Z napadených rozhodnutí vyplývá, že Komise je toho názoru, že i kdyby měla k dispozici údaje nezbytné k určení individuálních vývozních cen pro každého výrobce, nemohla by provést takové individuální výpočty, jelikož během původního šetření existoval jediný vyvážející výrobce. Žalobkyně přitom nezpochybňuje tuto úvahu, podle níž během původního řízení každopádně nebylo možné provést individuální výpočty.

119 Kromě toho ze skutečností obsažených ve spise v každém případě vyplývá, že tyto argumenty žalobkyně jsou rovněž neopodstatněné. Je sice pravda, že Komise výslovně nepožádala o poskytnutí údajů týkajících se prodejů KF na vývoz uskutečněných prostřednictvím CHEMK, z uvedených skutečností nicméně vyplývá, že jak tvrdí Komise ve svých písemnostech, posledně uvedená skutečně požádala CHEMK a KF o předání údajů, které by jí umožnily individuálně vypočítat běžnou hodnotu a vývozní cenu týkající se každé z těchto dvou společností. Komise nejprve v dopise ze dne 9. března 2007 požádala o objasnění transakcí uvedených v informacích poskytnutých společností CHEMK a především o objasnění jejich původu. Dále Komise v tomtéž dopise požádala o vysvětlení ohledně prodejů CHEMK na vývoz. Konečně v dopise ze dne 20. dubna 2007 Komise požádala o upřesnění týkající se prodejů na vývoz uskutečněných prostřednictvím určitých obchodníků, kteří v něm byli uvedeni. Ze skutečností obsažených ve spise přitom vyplývá, že skupina CHEMK v odpověď na tyto žádosti neposkytla požadované individuální údaje.

120 V tomto ohledu je třeba dále doplnit, že během tohoto řízení žalobkyně nezpochybnila obsah žádostí o informace uvedených v bodě 119 výše. Dále neposkytla žádnou podstatnou argumentaci směřující k prokázání toho, že na základě uvedených údajů nemohla Komise individuálně vypočítat běžnou hodnotu a vývozní cenu týkající se CHEMK a KF. Žalobkyně naopak na jednání uvedla, že „možná [...] má Komise pravdu, když řekla, že požádala o údaje v případě zprostředkovatelských subjektů“, a upřesnila, že „tyto zprostředkovatelské subjekty nebyly dostatečně kontrolovány, aby [mohly] poskytnout takové informace“.

121 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že údajná změna okolností na vnitřním trhu země vývozu byla zanedbatelná a nebylo možné mít za to, že odůvodňuje změnu metody.

122 Přitom kromě skutečnosti, že v rámci argumentů, které jsou v podstatě připomenuty v předchozím bodě, žalobkyně uznává existenci změny okolností na vnitřním trhu země vývozu, je třeba konstatovat, že i za předpokladu, že – jak tvrdí žalobkyně – by uvedená změna nemohla pro svoji zanedbatelnou povahu sloužit k odůvodnění změny metody, nic to nemění na tom, že – jak Komise správně vysvětlila ve svých písemnostech – změna metody, a to i pokud jde určení běžné hodnoty, je založena na všech fatických změnách. Tyto faktické změny zahrnují zejména změny struktury a organizace prodejů na vývoz skupiny CHEMK, které byly – jak vyplývá z bodů 100 až 102 výše – samy o sobě dostatečné k odůvodnění změny metody, ke které přistoupila Komise.

123 V tomto ohledu je třeba doplnit, že jak již bylo uvedeno v bodě 102 výše, právě existence dvou vyvážejících výrobců odůvodňuje použití nové metody, podle které Komise určuje na základě běžných hodnot a individuálních vývozních cen nejprve dvě individuální dumpingová rozpětí pro CHEMK a KF a poté stanoví průměrné dumpingové rozpětí pro skupinu CHEMK.

124 Z toho plyne, že i za předpokladu, že by úvahy, které Komise uvedla v napadených rozhodnutích o případných změnách na trhu země vývozu, byly stiženy pochybením, takové pochybení by nemohlo vést k neplatnosti napadených rozhodnutí.

125 Ač není nutné určit, zda Komise mohla změnu na trhu země vývozu kvalifikovat jako změnu okolností ve smyslu čl. 11 odst. 9 základního nařízení, je třeba za těchto podmínek dospět k závěru, že argumenty, které žalobkyně v tomto ohledu uplatnila, jsou irelevantní.

126 Zapáté žalobkyně uvádí, že tvrzení uvedené v napadených rozhodnutích, podle kterého je nová metoda přesnější, je irelevantní, jelikož úvahy o účelnosti nemohou odůvodnit změnu okolností, a tudíž ani změnu metody. Komise kromě toho netvrdí, že původní metoda nebyla v souladu s článkem 2 základního nařízení.

127 Je sice pravda, že podle judikatury uvedené v bodě 91 výše k odůvodnění změny metody nepostačuje, aby nová metoda byla vhodnější než předchozí metoda, pokud je tato posledně uvedená metoda v souladu s článkem 2 základního nařízení.

128 V projednávané věci je však nutno připomenout, že jak již bylo konstatováno, Komise založila použití nové metody výslovně na existenci změny okolností.

129 Argumenty vycházející z toho, že Komise opřela změnu metody o úvahy o účelnosti a netvrdila, že původní metoda není v souladu s článkem 2 základního nařízení, nemohou vést za těchto podmínek k neplatnosti napadených rozhodnutí, a musí být tudíž zamítnuty jako irelevantní.

130 V rámci druhé skupiny argumentů žalobkyně Komisi v podstatě vytýká, že neprokázala, že by údajná změna okolností měla vliv na původní metodu použitou orgány, ačkoli podle čl. 11 odst. 9 základního nařízení musí být změna metody nutná a musí přímo souviset se změnou okolností. Změna okolností, kterou uvádí Komise, se však týká především změn ve struktuře prodejů skupiny CHEMK na vývoz, kdežto nová metoda se týká především běžné hodnoty. Komise kromě toho nevysvětlila, jak mohly mít změny týkající se struktury prodejů skupiny na vývoz vliv na metodu výpočtu běžné hodnoty, vývozní ceny nebo dumpingového rozpětí.

131 S ohledem na úvahy uvedené v bodech 101, 102, 122 a 123 výše musí být tyto argumenty zamítnuty. Jak již totiž bylo uvedeno, použití nové metody, a to i v rozsahu, v němž zahrnovala výpočet individuální běžné hodnoty pro každého ze dvou výrobců, bylo v souladu s čl. 11 odst. 9 základního nařízení odůvodněno změnou okolností týkající se struktury a organizace prodejů skupiny CHEMK.

132 V rámci třetí skupiny argumentů žalobkyně tvrdí, že při použití čl. 11 odst. 9 základního nařízení je diskreční pravomoc Komise omezena, takže v projednávané věci byla Komise povinna použít během šetření týkajícího se vrácení zaplaceného cla původní metodu.

133 Zaprvé má žalobkyně za to, že článek 18.3.1 antidumpingové dohody v šetřeních týkajících se vrácení zaplaceného cla upřednostňuje metodu výpočtu dumpingového rozpětí použitou v posledním šetření týkajícím se dumpingu před ustanoveními antidumpingové dohody.

134 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že vzhledem ke své povaze a struktuře nepatří dohody WTO v zásadě mezi normy, ve vztahu k nimž unijní soud přezkoumává legalitu aktů unijních orgánů podle čl. 263 prvního pododstavce SFEU (rozsudky ze dne 23. listopadu 1999, Portugalsko v. Rada, C-149/96, Recueil, EU:C:1999:574, bod 47; ze dne 9. ledna 2003, Petrotub a Republica v. Rada, C-76/00 P, Recueil, EU:C:2003:4, bod 53, a Ikea Wholesale, bod 37 výše, EU:C:2007:547, bod 29). Nicméně v případě, kdy Unie zamýšlela splnit zvláštní povinnost, k jejímuž splnění se zavázala v rámci WTO, nebo v případě, že unijní akt výslovně odkazuje na konkrétní ustanovení dohod WTO, přísluší unijnímu soudu přezkoumat legalitu dotčeného unijního

aktu s ohledem na pravidla WTO (výše uvedené rozsudky Portugalsko v. Rada, EU:C:1999:574, bod 49, a Petrotub a Republica v. Rada, EU:C:2003:4, bod 54, a rozsudek Ikea Wholesale, bod 37 výše, EU:C:2007:547, bod 30).

135 Z bodu 3 odůvodnění základního nařízení přitom vyplývá, že jeho účelem je mimo jiné provést v co možná největší míře do unijního práva pravidla obsažená v antidumpingové dohodě, mezi něž patří zejména pravidla týkající se doby trvání a přezkumu antidumpingových opatření (obdobně viz rozsudek Petrotub a Republica v. Rada, bod 134 výše, EU:C:2003:4, bod 55).

136 Z toho plyne, že ustanovení základního řízení musí být v co možná největší míře vykládána ve světle odpovídajících ustanovení antidumpingové dohody (viz rozsudek Petrotub a Republica v. Rada, bod 134 výše, EU:C:2003:4, bod 57 a citovaná judikatura).

137 Antidumpingová dohoda však neobsahuje ustanovení srovnatelná s ustanoveními čl. 11 odst. 9 základního nařízení, takže pravidlo, které posledně uvedené ustanovení obsahuje, nemůže být považováno za provedení jednoho z podrobných pravidel uvedené dohody, které musí být vykládáno v souladu s touto dohodou (stanovisko generálního advokáta Cruze Villalóna přednesené ve věci Valimar, C-374/12, Sb. rozh., EU:C:2014:118, bod 74).

138 Dále je třeba uvést, že články 18.3 a 18.3.1 antidumpingové dohody stanoví následující:

„18.3. S výjimkou odstavců 3.1 a 3.2 se budou ustanovení [antidumpingové dohody] uplatňovat na šetření a přezkoumání existujících opatření, zahájená na základě žádostí, které byly předloženy v den nebo po dni, kdy pro Člena vstoupila v platnost Dohoda o WTO.

18.3.1 Pokud se týče výpočtu dumpingového rozpětí v souvislosti s vrácením podle odstavce 3 článku 9, budou uplatňována pravidla použitá při posledním předcházejícím zjištění nebo přezkoumání dumpingu.“

139 Ze znění a kontextu ustanovení uvedených v bodě 138 výše tak vyplývá, že na rozdíl od čl. 11 odst. 9 základního nařízení, který určuje metodu použitelnou ve všech řízeních o vrácení zaplaceného cla, článek 18.3.1 antidumpingové dohody patří mezi závěrečná ustanovení uvedené dohody a konkrétně mezi ustanovení uvedená v článku 18.3, která určují její časovou působnost. Kromě toho to žalobkyně patrně sama uznává ve svých písemnostech, jelikož uvádí, že článek 18.3.1 antidumpingové dohody „se uplatní i tehdy, pokud se původní metoda výpočtu dumpingového rozpětí, použitá před vstupem antidumpingové dohody v platnost, stala neslučitelnou s touto dohodou po jejím vstupu v platnost“.

140 Z toho plyne, že jak správně zdůrazňuje Komise, čl. 11 odst. 9 základního nařízení neprovádí článek 18.3.1 antidumpingové dohody, takže posledně uvedené ustanovení je v rámci tohoto žalobního důvodu irelevantní.

141 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise omezila svoji diskreční pravomoc, když se v bodě 3.2.3 písm. a) výkladového oznámení zavázala použít během šetření týkajícího se vrácení zaplaceného cla původní metodu.

142 Z ustálené judikatury však vyplývá, že takový výkladový akt, jako je výkladové oznámení, které v souladu se svými body odůvodnění definuje pokyny pro použití čl. 11 odst. 8 základního nařízení, nemůže mít za následek změnu kogentních pravidel obsažených v nařízení (rozsudek ze dne 12. února 2014, Beco v. Komise, T-81/12, EU:T:2014:71, bod 50; v tomto smyslu viz rovněž rozsudky ze dne 28. ledna 1992, Soba, C-266/90, Recueil, EU:C:1992:36, bod 19, a ze dne 22. dubna 1993, Peugeot v. Komise, T-9/92, Recueil, EU:T:1993:38, bod 44).

143 Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že Komise je pokyny a sděleními, které přijímá, vázána výlučně tehdy, když se neodchylují od norem, které jim jsou hierarchicky nadřazeny (rozsudek Beco v. Komise, bod 142 výše, EU:T:2014:71, bod 51; rovněž obdobně viz rozsudek ze dne 2. prosince 2010, Holland Malt v. Komise, C-464/09 P, Sb. rozh., EU:C:2010:733, bod 47 a citovaná judikatura).

144 Z toho plyne, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nemůže z bodu 3.2.3 písm. a) výkladového oznámení vyplývat, že Komise byla za všech okolností a bez výjimky povinna uplatnit během šetření týkajícího se vrácení zaplaceného cla stejnou metodu jako při původním šetření. Takové omezení diskreční pravomoci Komise by totiž bylo neslučitelné s možností stanovenou v čl. 11 odst. 9 základního nařízení, a to přistoupit v případě změny okolností ke změně metody.

145 Ve světle výše uvedeného je třeba druhý žalobní důvod uplatněný žalobkyní zamítnout.

146 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba zamítnout žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

147 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnosti RFA International, LP se ukládá náhrada nákladů řízení.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 17. března 2015.

Podpisy.